

Като че въ лицето на нейното дѣтенце е изразенъ цѣлия свѣтъ! Една овца сжщо може да вземе своето агънце и да каже: вижте моето дѣтенце! И една крава може да си вземе теленцето и да каже: вижте моето дѣтенце! И една пчеличка може да вземе своята малка какавидка; и една перуда може да вземе своята малка какавидка сжщо, но всичко това разрѣшава ли въпроситѣ? Това сж само упражнения въ свѣта. Това не е подигравка въ живота. Ако ние влѣземъ въ една иерархия на същества отъ по-висока култура, които сж завършили своя земенъ животъ, съ какво ще се похвалятъ тѣ? Павелъ казва: „Азъ ще се похваля съ Господа, нѣма да се похваля съ сина си, съ дъщеря си“. Да се похваля съ Господа, това е мощно! Да се похваля съ всички добри хора на земята, а не съ единъ човѣкъ. Една майка, като види своето дѣте, трѣбва да вижда въ неговото лице милиони дѣца, и да се радва на всички. Радва ли се само на своето дѣте, тя не разбира смисъла на живота, тя се смущава. Утрѣ умрѣ това нейно дѣте, тя ще каже: Господи, защо така жестоко ми нарани сърцето, защо ми отне дѣтетото? Да се не смущава сърцето ви! Дѣ бѣше до вчера твоята дъщеря? Дѣ бѣше ти прѣди да те роди майка ти? Дѣ бѣше майка ти, прѣди да се роди нейната майка? Ами дѣ бѣше майката на майка ти? Вѣрующитѣ трѣбва да си зададатъ този въпросъ. Нѣкои отъ васъ сте на правата посока, а нѣкои казватъ: да се спасимъ само ние вѣрующитѣ! Не, не е така. Въ едно събрание, каквото е това, ние трѣбва да проектираме нашия умъ, нашето сърце къмъ всички онѣзи, на които сърцата трептятъ;